

- 3) a. Czy art. 49 ust. 3 karty, który ustanawia zasadę proporcjonalności, stoi na przeszkodzie ryczałtowemu ustaleniu grzywny za niezwrócenie uprawnień do emisji, o którym mowa w art. 16 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, jeżeli przepis ten nie zezwala na nałożenie kary proporcjonalnej do naruszenia popełnionego przez operatora?
- b. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na poprzednie pytanie, czy zasadę równości ustanowioną w art. 20 karty, [i] ogólną zasadę dobrej wiary oraz zasadę „*fraus omnia corrumpit*” należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one nałożeniu kary ryczałtowej na podstawie art. 16 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, do której automatycznie dodano opublikowanie, o którym mowa w art. 20 ust. 7 [ustawy z dnia 23 grudnia 2004 r.], podmiot gospodarczy w dobrej wierze, który po prostu dopuścił się zaniedbania, ponieważ w pozostałym zakresie uważał, że wywiązał się ze swojego obowiązku zwrotu uprawnień do emisji w odpowiednim terminie do dnia 30 kwietnia, jest traktowany w taki sam sposób jak operator, który zachowywał się w sposób stanowiący przypadek oszustwa?
- c. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na poprzednie pytanie, czy zastosowanie kary ryczałtowej, bez możliwości dostosowania jej przez sąd krajowy, z wyjątkiem przypadków siły wyższej, jest [podobnie jak] automatyczna sankcja w postaci opublikowania, zgodna z art. 47 karty, który gwarantuje istnienie skutecznego środka prawnego?
- d. W przypadku odpowiedzi przeczącej na poprzednie pytanie — czy potwierdzenie kary pieniężnej o stałej wysokości na podstawie idącej w tym kierunku woli prawodawcy europejskiego, [podobnie jak] automatycznej sankcji w postaci opublikowania, bez zastosowania zasady proporcjonalności, z wyjątkiem przypadków siły wyższej, nie stanowi uchylania się przez sąd krajowego przed domniemaną wolą prawodawcy europejskiego i niepodlegającego kontroli sądowej w świetle art. 47 i art. 49 ust. 3 karty?
- e. Mając na uwadze odpowiedź udzieloną na poprzednie pytanie, czy brak kontroli sądowej sądu krajowego w kontekście kary ryczałtowej przewidzianej w art. 16 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE [podobnie jak] automatycznej kary w postaci opublikowania przewidzianej w art. 20 ust. 7 [ustawy z dnia 23 grudnia 2004 r.] nie musi zrywać zasadniczo owocnego dialogu przyjętego przez CJUE z sądami krajowymi, z wyjątkiem przypadków siły wyższej ściśle wymienionych, równoważnych z bezsilnością skutecznego dialogu ze strony krajowego sądu najwyższego, w którym pozostaje jedynie potwierdzenie kary w przypadku wystąpienia siły wyższej, uznanej za niezwykłą?
- 4) Czy w świetle odpowiedzi na powyższe pytania pojęcie siły wyższej można interpretować w ten sposób, że uwzględnia ono subiektywny rygor po stronie operatora działającego w dobrej wierze, w przypadku gdy zapłata ryczałtowej kary pieniężnej, o której mowa w art. 16 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, [jak również] automatyczna sankcja pod postacią opublikowania, o której mowa w art. 20 ust. 7 [ustawy z dnia 23 grudnia 2004 r.], stanowi ryzyko finansowe i znaczną stratę kredytową, co może prowadzić do zwolnienia pracowników lub nawet do upadłości tego podmiotu gospodarczego?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. 2003, L 275, s. 32).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Mokestinį ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos vyriausybės (Litwa) w dniu 15 lutego 2019 r. — AB „Linus Agro”/Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-117/19)

(2019/C 148/21)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Mokestinį ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos vyriausybės

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AB Linas Agro

Strona przeciwna: Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy stwierdzenia zawarte w preambule rozporządzenia nr 945/2005⁽¹⁾, w szczególności w motywach 20–23, że „jeśli rozpatrywany produkt zawiera ponad 28 % azotu w masie, to w konsekwencji zawsze zawiera on również ponad 80 % azotanu amonu w masie” należy uznać za ustanawiające domniemanie umożliwiające stwierdzenie, że jeżeli rozpatrywany produkt (nawóz na bazie azotanu amonu) zawiera co najmniej 28 % azotu (N), to zawartość występującego w nim azotanu amonu (AN) zawsze przekracza 80 %?
- 2) Czy domniemanie to ma zastosowanie do nowych rodzajów rozpatrywanego produktu, które są określone w rozporządzeniu nr 945/2005, tj. do nawozów NPK o zawartości azotu (N) równej lub przekraczającej 28 % masy, stosunku amoniaku do grupy azotanowej wynoszącego w przybliżeniu 1:1 oraz zawartości fosforu (P) lub potasu (K) nieprzekraczającej 12 % masy, np. omawianego w ramach niniejszego sporu nawozu NPK 30-4-4?
- 3) Jeżeli odpowiedź na powyższe pytania jest twierdząca, to czy wspomniane domniemanie ustanowione w rozporządzeniu nr 945/2005 ma wiążącą moc prawną, to znaczy czy można powoływać się na nie przy obejmowaniu nawozów NPK określonych w pkt 17 decyzji komisji ds. sporów podatkowych kodami TARIC oraz, odpowiednio, na potrzeby zastosowania obowiązujących środków (cła antydumpingowego), chociaż przepisy art. 1 ust. 1 i art. 1 ust. 3 rozporządzenia nr 945/2005 (oraz odpowiednio art. 1 ust. 1 i art. 1 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 999/2014, które obowiązywało w chwili zakończenia spornych procedur przywozowych) dotyczą nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego nie tyle w odniesieniu do zawartości pierwiastka chemicznego azotu (N) w produkcie, co zawartości związku chemicznego azotanu amonu (AN) i zawartości fosforu i potasu w produkcie?
- 4) Do celów objęcia kodami TARIC nawozów NPK, o których mowa w pkt 17 decyzji komisji ds. sporów podatkowych, oraz odpowiednio do celów zastosowania obowiązujących środków (cła antydumpingowego) — mając na uwadze określone w motywach 35 i 36 rozporządzenia nr 945/2005 cele stosowania obowiązujących środków do nowych rodzajów produktów z uwzględnieniem zasady proporcjonalności i uproszczenia procedury celnej oraz stosowania odpowiednich stawek celnych odpowiadających ilości rozpatrywanego produktu zawartej w związku — czy na domniemanie określone w pkt 16 decyzji komisji ds. sporów podatkowych można powoływać się przy obliczaniu (określaniu) zawartości azotanu amonu w tego rodzaju nawozach? Innymi słowy, czy po określeniu zawartości azotu (N) w nawozach NPK, o których mowa w pkt 17 decyzji komisji ds. sporów podatkowych (na podstawie dokumentów przedłożonych przez importera przy odprawie celnej lub do badań laboratoryjnych), zawartość azotanu amonu oblicza (określa) się z uwzględnieniem stosunku zawartości azotanu amonu (AN) do zawartości azotu (N) określonego w motywie 20 rozporządzenia nr 945/2005, który jest uzależniony od mas atomowych tych składników i który wynosi 2,86, bez przeprowadzania dodatkowych badań laboratoryjnych w celu określenia dokładnej zawartości azotanu amonu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 945/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 658/2002 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz azotanu amonu pochodzącego z Rosji i rozporządzenie (WE) nr 132/2001 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz azotanu amonu pochodzącego, między innymi, z Ukrainy, w następstwie częściowego przeglądu okresowego przeprowadzonego zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96 (Dz.U 2005, L 160, s. 1).